

Dovolte mi, abych se s vámi zamyslel nad textem ze Starého zákona, který p iná-í povzbuzení a m fle být pro va-í dal-í práci inspirací. Je to Hospodin v výrok, Hospodinova identifikce, co jsou *šnev rnosti a h íchyō* lidu. Je to konfrontace Boffího lidu s tím, co se Hospodinu na n m nelíbí (Iz 58,1) p esn ji Hospodinova odpov na jistou otázku (Iz 58,2). Z toho vyplývá, fle Hospodin odpovídá zbofňám lidem, kte í budují sv j duchovní flivot a udrflují komunikaci s Bohem. Izraelci se patr n v modlitb dotazovali Hospodina, pro si nev-í má jejich nábofenského jednání, konkrétn jejich p stu a poko ování (Iz 58,3a). Tuto otázku jim Hospodin ve své odpov di opakuje d íve, nefl na ni odpoví. Jeho odpov v podstat zní: protofle to d láte blb . Vy si chcete jen uflívát (Iz 58,3b). Vá-p st vás v bec nic nestojí. Va-e nábofensství, to jsou jen spory a hádky (Iz 58,4a), tedy samé flvan ní. Na své blifní jste p ísní a nemilosrdní. Honíte, doslova prudíte je (Iz 58,3b) je. Paradoxn proto, fle kolem sebe d láte humbuk a stále na sebe upozor ujete, není vá-hlas sly-et (Iz 58,4b). Aby byl vá-hlas sly-et a aby va-e jednání m lo n jakou hodnotu, nem flete vysta it jen s nábofenskými iny, konkrétn s p stem v té podob , jak jej provádíte. P st je výraz pro poko ování sebe sama (dosl. trápení své du-e). To vypadalo tak, fle lov k chodil se sklon nou hlavou, od n pytlou a uléhal do popela (Iz 58,5). Vypadá to sice efektn , ale Hospodin sd luje, fle jej to v bec nezajímá. Je tristním zji-t ní, fle in, který m l na Hospodina p sobit, nemá fládný význam. Poslucha e takový text dodnes zneji- uje.

Jak to ned lat blb ? Jak tedy m fle mít nábofenský in hodnotu? To, co si Hospodin p eje a co jej na lidském nábofensství zajímá, sd luje Hospodin velmi ob-ír n , na konkrétních p íkladech a opakovan (Iz 58,6-7.9-10). Lze to souhrnn vyjád it takto: nábofenský in lov ka má význam jen tehdy, má-li z n j prosp ch n kdo jiný, tedy jiný lov k. P st podle Hospodinova p ání není jen sebeomezování, ale také napomáhání ke zkvalit ování flivota lidí kolem m . Konkrétn : **Iz 58,6-7**. Hospodin sd luje, fle komunita jeho vyznava musí p etransformovat nábofenské iny do skutk sociální pomoci. Vyznava v hlas m fle být Bohem sly-en (Iz 58,4.9) tehdy, kdyfl se snaflí, aby se lidem v jeho okolí flilo lépe. Kdyfl má vyznava ovo p sobení uzdravující charakter (Iz 58,8). Základ p stu, jímfl je sebeomezování, uskromn ní se, neboli poko ení své du-e, z stává. Vyznava musí p í svém nábofenském konání v-ak pojmut do svého zorného pole i lov ka vedle sebe. Kvalita mého flivota (Iz 58,8-9a.11) je tedy podmín na kvalitou flivota mého blifního. Dv hodnoty, tj. dobrovolné omezení svých nárok (skromnost) spolu s ob tavostí ve prosp ch druhých v-ak mají podle Hospodinova výroku také je-t spole enský dopad (Iz 58,12). V kontextu dne-ní doby: skromnost a pé e o druhé je lék na kolaps celé západní kultury, do n jfl jej p ivedla nyn j-í nenasytnost, poffiva nost a rozefranost, neboli d raz na uflívání si a bavení se.

Na následky Hospodinem pofladovaného jednání Hospodin také upozor uje (Iz 58,8-12). Tímto následkem je kvalita flivota , uzdravení, ád ve spole nosti (Iz 58,8), odpov na modlitby (Hospodin dává najevo, fle sly-í ó Iz 58,9) a do kání se pomoci, nad je (*šsv tlo v temnot* ō Iz 58,10), ztráta tísn , úzkosti, deprese (Iz 58,10c), jistota Boffí blízkosti a vedení, jistota p eflití v obtíflných dobách, zaji-t ní (sytost), pevnost (takový lov k je oporou svému okolí), dostatek vnit ní energie (vláhy), *šv ídloō* (takový lov k je zdrojem vnit ní energie a flivotodárných sil), které má nevysychající zdroj (Iz 58,11). Bude mít kvalitní potomstvo, neboli pokra ovatele toho, co sám za al. Potomstvo, které opraví to, co je zní eno (zkvalitní budoucí sv t). Takový lov k se stane uzdravujícím elementem ve spole nosti a to jak v sou asnosti, tak v budoucnosti (Iz 58,12). Díky n mu bude vzkvétat flivot.

Hospodin v výrok t m, kdo mohou a mají z eho pomáhat, m fle být vnímán v -ír-ím smyslu jako odpov na volání t ch, kdo pomoc a zastání pot ebují a kdo mají pocit, fle ufl nikoho nezajímají. Toto volání obsahuje modlitba ponífleného v fi 102,1-12. Poníflený se dofladuje Hospodinovy pomoci a Hospodin pomáhá tím, fle jiným lidem sd lí, jak a ím mají

pomáhat. Tak každý, kdo dá ze svého přebytku, kdo se rozdělí o své jídlo, kdo pomůže uti-tným, sdílí s potřebnými svůj přebytek, kdo rozdává své dary, představuje pro ponížené, kteří se na Hospodinu domáhají svých práv, vlastní Hospodinovu odpověď. Slovo, které Hospodin v výrok bere vážně a snaží se podle něj upravit svůj život, může být pro jiného slovo Hospodinovou odpovědí. Jinak řečeno: pomáhající lidé jsou ztělesněním Hospodinovy odezvy.

K přístupu se podle Matoušova evangelia vyjadřuje i Ježíš (Mt 6,16-18). Ježíš-jakoby v Hospodinově výroku pokračoval. Doplnuje a vyzdvihává dvě skutečnosti:

a) Hospodinem požadovaný přístup by měl být vykonáván zcela přirozeně a nenápadně. To jest tak, aby lidé, kteří mají z přístupu užitek, vůbec nepostehli, že jde o přístup. Ba víc – oni to vidět ani v dít nesmí. Jim do toho nic není. Jinými slovy: Přístup se nesmí vykonávat proto, aby za něj byl slovo oceňován. Vytváří totiž skryté bohatství, neviditelnou hodnotu. Ostatně stejně – e, co kdokoli dělá pro své bližní, může ocenit toliko Bohem.

b) to, že se rozdělíte o chléb, odvíjí se nad hlavou, děláte nejen kvůli lidem, ale kvůli Hospodinu. Tak Ježíš říká, že přístup je vlastně výraz komunikace s Hospodinem.

Sebeomezení a obětavost je rub a líc jednoho náboženského skutku, kterému se říká *šp. stō*. Je to onen fládoucí in, který si Hospodin přeje. Je to odpověď na modlitby ponížených a forma komunikace s Hospodinem. Takové jednání je základ stability společnosti. Je to vytváření základny pro lidi, kteří potřebují pomoc, že se skutečně nějaké pomoci dovolají. Na lidech, u nichž se lze dovolat pomoci, když přejde do tuhého, aniž by bylo posuzováno, kdo a zda je takové pomoci vůbec hoděn, stojí nejen kvalita, ale vůbec existence společnosti.

Amen.